

Anul I.

Nru. 4.

MINERVA.

Țiară

LITERARĂ BELETRISTICĂ și de DISTRAȚIUNE.

Cuprinsul:

1. *La România!* poezie dedicată amicului Traian H. Popă, de *V. B. Munteșcu*; — 2. *Destinul*, novelă originală de *Paulina C. Z. Rovinari*; — 3. *O Dalilă modernă*, noveletă după *C. O. Waldau*, comunicată de *Camilă B...*; — 4. **Literatură populară:** Doine din Bănat, culese de *Alexandru Munteșcu alui Vasiliu*; — 5. *Din caracterele lui La Bruyère*, comunicate în românește de *I. Barișu*; — 6. *Diverse*; — 7. *Abonamentul nou.* — *Anunțuri.*

PROPRIETARĂ, EDITORĂ și REDACTORĂ RESPONSABILĂ

George Curteanu.

B I S T R I Ț Ă,
Tipografia Carolă Orendi.

1891.

„MINERVA“

ziară literară, beletristică și de distracțiune,

apare în Bistrița în 1/13 și 15/27 a fiecărei luni în numeri câte de 1—1½ ecde, și costă pe anul întreg 4 fl., pre jumătate de an 2 fl., pre un pătrar de an 1 fl.; pentru străinătate pre anul întreg 10 franci, pre jumătate de an 5 franci.

„MINERVA“ se va folosi cu puține excepțiuni de ortografia Academiei române și va publica articuli literari, poesii, romanuri și novele, parte originali, parte traduse din scriitori celebri europeni, schițe, piese teatrale, recenziuni, suvenir de călătorie ș. a.; — va publica din literatura populară: cântece, descântece, balade, basme, povești, datini din popor ș. a.; va petrece cu atențiune viața socială a Românilor de pretutindenă, pentru care scopu va publica corespondințe atât din patriă, câtu și din străinătate și va ține în curentu pre publiculu cetitoru și cu noutățile mai însemnate, ce se voru petrece atât la noi, câtu și afară de hotarele patriei. Cu unu cuvântu fôia „Minerva“, angajându de colaboratoru pre unu dintre cei mai cunoscuti și probati scriitori, speră a pute oferi onoratulu publicu cetitoru o lectură plăcută și distrăgătoare.

Pentru ca și cărturarii cu mijloce materiali mai modeste se pôta avé o lectură plăcută și instructivă, redacțiunea Minervei este aplicată a acorda și reduceri în prețulu de abonamentu, avându a se împărțasi de aceste reduceri teologi, studenți de ori-ce categoriă, învățatori, militari dela sergenți în josu, sodali; precum și plugaru cu mai puțină dare de mână.

Colectanții voru primi totu alu cincilea esemplaru grătuitu.

Ne luăm decu voia a apela la onoratulu publicu român, rogându-lu, ca în vederea scopulu, ce-lu urmărimu, se binevoescă a ne sprijini cu binevoitorulu sucursu moralu și materialu.

Redacțiunea „Minervei“.

ALEXANDRU ROȘU

Atelieru pentru fotografii,
Bistrița, piața principală Nr. 22.

Recomandă ouratulu publicu din locu și juru Atelierulu meu pentru susceperi fotografice originale în tôte formatele moderne dela formatulu portretelor de visita până la mărimea de 40—50 cm., portrete de bust, tablouri compuse, grupe pentru familii și corporațiuni, aranjate cu gustu și cu decorațiunile cele mai moderne.

Atelierulu este aranjatu cu aparatele cele mai năuș și mai corespunđătore pentru timpul de față; efectuesce cu promptitudine

SUSCEPERI MOMENTANE

de prunci mici,

cu cea mai mare acurateță; esecutază reproducțiuni și înmăriri de pe portrete mici (vechi) până la mărimea naturală, asigurându fidelitate cu originalulu.

**Susceperi se potu face cu succesu siguru
la ori și ce timpu.**

Tôte lucrările cadătore în sfera fotografică se esecutază corectă, punctuosă, cu ajustarea cea mai năuș și modernă prelângă prețurile cele mai moderate.

Cu stimă

Alexandru Roșu.

Fundată în 1891.

Fundată în 1891.

TIPOGRAFIA CAROL ORENDI,

Bistrița, piața mare Nr. 34,

este aranjată după stilul cel mai nou și cu literile cele mai frumoase și mai corespunzătoare pentru limba română, și tot-odată pentru de a pute îndestul pe Onor. Publicii, nu am cruțată nici ostenelă, nici cheltueli de a mi pute câștiga în tipografia cele mai noue mijloce tehnice și totu felială de caractere (soiuri) de litere din cele mai moderne; pentru efectuarea corectă a lucrurilor însă am angajat conducătorii de tipografia română.

Acestu stabilimentu este pusu în pozițiunea de a pute eșecuta ori ce fel de comande atât în limba română, câtu și germană, maghiară etc. cu promptitudine, acurateță și cu prețurile cele mai moderate, precum:

IMPRIMATE ARTISTICE

Cărți de solința
literatură și didactice;
statute, foi periodice, tarife
comerciale, industriale, de
hoteluri și restaurante, registre
și imprimate pentru toate speciile de servicii.

in aur, argint și ori ce fel de color;
circulare, adrese, computuri, scrisori,
cuverte, prețuri-curente, afșuri de toate
mărimile și diverse anunțuri.

Bilete de logodnă
și nunta, bilete de înmormântare și
totu felială de tipărituri,
atât pentru oficii câtu și pentru persoane
private.

Programe elegante,
invitatori la petreceri și baluri,
bilete de vizită
de diferite formate.

În fine rog pe Onor. Publicii de a mă sprijini în întreprinderea mea cea nouă, onorându-mă cu comande
câtu mai numeroase, pentru care asigură o efectuare corectă, frumoasă, punctuală și cu cele mai moderate prețuri.

Cu stimă

2-10

Carol Orendi,
tipografu.

ADOLF G. CSALLNER

orologieru și optician

BISTRITĂ, ulița lemnelorū Nru. 9,

recomandă oparatului publicu din Bistrița și juru depositulu sêu celu mare de orolage (ciacornice) de aur și argintu și orolage de buzunari de 5 fl. până la 100 fl. pe bucată; totu odată totu felială de ciacornice, ce părete și desteptatori dela 2 fl. 50 cr. până la 50 fl., mai departe mele de aur și argintu curată, lanturi de orolage, verigi (nasturi) de urechi, broche, brășete și totu felială de înfrumusețări de dame de soiulu acesta. Recomandă mai departe

Depositulu celu mai mare

de totu felială de ochelari, barometre, termometre, ocheanuri (lornete), măsuratori de vinu, alcoolu și de apă.

Telefóne și telegrafe

pentru odăi și hoteluri se voru efectua sub garanță prelungă prețurile cele mai moderate.

Schimbu și cumpără **AURU VECHIU** cu prețurile cele mai mari.

Pentru fie-care orologiu cumpărătū și reparatū în depositulu sêu ga-
rantēză 3 ani.

2-10

MINERVA

Diaru literarü beletristicu și de distracțiune.

Apare în 1 (13) și 15 (27) a fie-cărei luni.

Prețulu de prenumerațiune pentru Austro-Ungaria:
Pre anulü întregü 4 fl., pre jumătate de anü 2 fl.,
pre unü pătrarü de anü 1 fl.

Pentru România și străinătate:
Pre anulü întregü 10 fr., pre jumătate de anü 5 fr.

Proprietarü, editorü și redactorü responsabilü :
George Curțeanü.

Redacțiunea și Administrațiunea:
Bistrița, Str. Iemnelorü Nro 28.

Serisorü nefrancate nu se primesc. Manuscripte
nu se retrimitü.

Prețulu inserțiunilorü: O seriä garmond pe o
colönă 6 cr. și 30 cr. timbru pentru o publicare.
Publicări mai dese după tarifä și învoielä.

La România!

Amicului Traianü H. Popü.

Audit'am, că dincolo peste dealuri, peste munți,
Este o țără, o mândră țără — și mi spuneau așa de mulți:
Că ntre Dunărea bătrână și ntre falnicii Carpați
Este o lume românească și că — acei Români ni'su frați;

Și că țera lorü e mândră, cum nu'i alta pe sub sóre,
Și că'n țera românească „*cresce flóre lângä flóre*“ —
Ceriulü ei seninü și dulce farmecă pe călelorü
„Și străinulü i se nelină și'n genunchi cade cu dorü.“

Douë-șeci de ani apröpe i-am purtatü în sufletü dorulü
Și-alü meu gândü și ñi și nópte totü la Ea își lua sborulü.
Cum se și trăiesci în lume dacă te-ai născutü Românü
Și se nu veđi România, se-i totü porți dragostea 'n sinü?!

Și-am pornitü... Cine ar descrie acelu tainicü simțementu,
Ce-mi cutremura vieța sërütându alü ei pämentu?
Am uitatü de totä lumea, ce se simți și se'nțelegi
Când cuprinđi în alü têu sufletü fericeirea lumii 'ntregi?!

Mi-am veđutü dorulü cu ochi, și'n cetatea Bucuresei
Răsăria unü mändru sóre alü culturai românesei,
Și 'n tus-patru părți de lume ca unü fulgerü a pereursü
Și s'a înălțatü pe ceriuri totü mai susü și totü mai susü

Și-am veđutü o Româniä mare, liberä și tare,
E românü pämentulü, ceriulü dela munți până la Mare—
Ceriulü Ei seninü și dulce luminatü d'unü splendidü sóre,
Și 'n câmpia Ei frumösä „*cresce flóre lângä flóre*“;

Și-a ei doine fermecate ce străbatü departe 'n lume
Și deșceptä 'n ori-ce sufletü, suvenirile străbune —

Rechiämându la nouä vieța codrii martori vitejiei
Când veniau asupra țerei norți negri-ai vijeliei;

Și-a ei fii voiniei ca brađii și români, români cu totü
Și viteji în bătăliä, când se vedü în fața morții —
Cätü veđendu-te aicia te simțesci mai omü, îți pare:
Că ai dreptü se rădic fruntea — Româniä salutare!

Fii ceriulü têu totü veselü și seninü fiä pururea
Și grädina ta totü plinä de viteji cum e pădurea
Plinä de stejari falnici, și în dulcea ta Câmpia
Și prin munți rësune vecnicü doina cea de vitejie;

Până ce-am pășitü în tine nu am cunoscutü vieța
Nici a libertății sfinte nu i-am cunoscutü dulcēja,
Și mărimea după care fugü popórele din lume
Și mândria unei nații de-a purtä cu falä-unü nume.

Te-am găsitü în primăverä și'n vestmentu de sərbătóre
Și'n o ñi trăii o vieța — cea mai dulce ñi sub sóre,
Și d'atuncia cu mândria imi rădicü în lume fața
Și d'atuncia credü în ceva, și'n credința e vieța.

Sentinelä-a Romi-eterne ñeci de vécuri totü deșceptä
Ca și vulturulü din stâncä, ce privesce și așceptä —
Rëmăi vecnicü sentinelä neclätitä dela locü
Päzindü gloria străbunä și străvechiulü têu norocü.

Fii ferice, fii ferice îți dorescü la depärtare
Cu-alü têu cerü frumosü și dulce, cu menira ta cea mare,
Fiindü sórele-rësare unui nemü ce se mändresce
Când în hora lumi-aceștia ce-a mai mändră te ñăresce.

De pe culmea Carpatină nu-mi potu astempăra dorul
Și privirea-mi, se nu-și iee încă-odată 'n tine sborul;
Sôrtea ne'ndurată'mi cere să plecū erăși înapoi. . .
Fii ferice, fii ferice și se. vii și tu la noi!

Sinaia, în Maiu 1891.

V. B. Muntenescu.

Destinul.

✻ *Novelă.* ✻

(Urmare.)

Intr'una din sêri, pe când amica sa lipsia din cameră, Elisa ședea pe gânduri la gura sobei cu spatele spre ușă. La ce se mai gândia ea decât la Cordescu.? Așa cu capul plecatu pe o mână, ce o sprijinise de laturile unui jețu, pe care stă, ținea pe genunchi unū carnetu, în care tocmai se încercase a scrie versuri... iar ochii îi ținea pironiți pe o ferăstră, prin care rațele lunei străbăteau. Ușa dela cameră se întemplantase puțină întredeschisă așa, că Cordescu, care fusese prevenit de Zoe întrându, nu produse nici unū sgomotu; sunetul pașilor lui se perduse pe covor și vedându, că nu este observatū luă mai multă precauțiune și se apropia încetinelu de Elisa... Căldura focului, ce pâlpaia în sobă, emoțiunile ei lăuntrice, rumeniseră palidii sei obrazi și coloraseră cu o roșată viă și provocătoare buzele sale. Cordescu o privi câtva, apoi fără voiă-i se plecā spre dēnsa și o sêrutā. Ea tresări spăriată la contactul acelu sêrutu... cu o mână pare că-și comprima bătăile inimei, iar pe cealaltă o petrecu pe frunte... Dărise pe Cordescu... dar spaima, îndoiela, plăcerea, surprisa o făuseră să stē o minută astfel. . .

Cordescu se plecā din nou spre ea, îi luā mână, o duse la buze și o sêrutā de mai multeori. Elisa nu dīse nimicū, dar o lacrimă, ce curse din ochii ei, atinse mână lui Cordescu.

Acēstā lacrimă, ce curgea în tăcere câte nu-i des-tăinuia ea lui Cordescu! N'avu timpū să-i adreseze vre-unū cuvântū, căci Zoe tocmai intrā. În acelu momentū elū observā carnetulū, îl rădicā de josū, îl foiletā și ceti cu voce tare aceste versuri, ce abia erau terminate:

Desgustū.

Fără regretū te lasū. o lume,
Viēta-i tristā, se stinge 'n dorū
Și bunulū sau rēnulū nume
Nu-'sū prețuite de muritorū.

Ascundeți-vē 'n dēsa umbrā
De nori a nopței stele blānde.
Nu agita furtună sumbrā
Ale mărei tăcute unde!

Valuri purtați prîntre tenebre
Echoulū unei crude-agonii
Și-'n locașale-vē funebre
Mē luați nu potū mai multū suferi.

În aceste neînsēmuate versuri elū înțelese însē unū simbolū alū inimei sale . . . După ce se cugetā puținū, Cordescu se întorse spre Elisa și îi dīse:

„Admirū aspirațiunile d-tale, nu sciu însē, ce te face să fii atātū de pessimistā... Ce felū! până într'atāta ai perdutū d-ta iluziunea despre viēta. . . . despre omenī. . . . ?“

Elisa îlū ascultā indiferentā și se încercā a'i smulge carnetulū din mână; dar de-odată contrariatā de ceva isbueni într'unū rīsū nervosū și îi dīse:

„Pentru Dumneșeu, d-le Cordescu! d-ta, care nu dai importanță lucrurilor seriōsă chiar, ce ideā țr-a venitū să faci hazū de unū obiectū de distracție, de o inspirațiā nărōdā?“

Elū înțelese că neîncrederea, care mișcase inima ei în acelu momentū, o făcu să aparā altfelū de cum era, — avū milă; totuși egoismulū lui îlū îndemnā a cercetā și clătindū din capū cu îndoielā îi dīse pironindu-și ochii în ochii ei:

„Jurū, că aci nu ascundī o iubire neesprimată încă sau neîmpărtășită chiar...“

Ea îlū privi lungū... lungū, dar tăcu și eși în balcon: fericirea, rușinea, frica, plăcerea o învêluiau alternativū și fiindū fără putere, fără resistență, se lāsă să cadā aci pe unū scaunū și-și rădicā capulū de balustrada rece. Ea se tređi din adurmirea, în care o adusesse dulcēta ęstorū demonstrări de afecțiune, de aparițiunea Zoei, care venise să o smulgā de aci, căci observā, că rigōrea timpului putea să-i causeze vre-unū rēu.

Din acea sērā mai multū speranța și îndoiela, bucuria și frica se revērsase în sufletulū ei. Ca femeia avusesse nenumēratē protestări de amorū, la cari rămāsese indiferentā; pentru Cordescu însē inima ei involuntarū se simțișe atinsā, cugetulū ei fū cuprinsū de iluziuni, pe cari nu cugetase a și le formā până aci.

Dela acēstā împrejurare interesulū lui Cordescu pentru Elisa crescū și la ori-ce ocaziune, da totū mai multe dovedī, că ține la ea.

Intr'o societate, unde nu se afla Elisa, Cordescu arēta multā admirațiune pentru spiritulū și talentulū ei în picturā — talentū recunoscutū de multī. Dōmna casei unde se aflau ceilalți și Cordescu, posedā unū tablou, pe care i-lū oferise Elisa la eșirea lorū din pensionū și care acum ocupa unū locū de onōre în casā. Aceste laude, aceste frumoșe aprețiarī ale lui Cordescu încruntarā câteva frunți și gurile rele nu cruțarā ore-cari ironii în paguba Elisei, pe cari Cordescu le observā. Lucia B**, o vėduvā tīnērā și frumoșā vechiā camaradā de pensionū și ea, care nu simpatisa nici-odată cu Elisa din cauza diferințelorū de idei și de caractere, — acēsta

era înamorată de Cordescu și acum când vedea câtă preferință arată elu pentru calitățile spiritului și ale sufletului aceleia, pe care ea nu o putea egală, avu ciudă nespūsă și simți din acelu momentă și geloșă și ură contra Elisei Doreanu.

Imprejurările făcuseră, ca Cordescu să nu se mai întâlnească cu acca, ce simpatisa acum, adecă cu Elisa: era hasardulă sau o intențiune calculată din partea ei? nu știu, dar Cordescu o doria sinceru...

Primăvera se apropiase. Tótă suflarea omenescă se pregătia pentru sf. sərbători ale Pasciloru. Grădinile începuseră a fi împodobite de cele dintei flori ale acestui timpū și unū sōre dulce și primăvārosū se juca pe acele brasde încăldīndu-le, dāndu-le viēță. Acele rađe și o suflare rēcorosă dar binefăcētore usca pāmēntulū și umeđela și cele mai anevoioșe cărări, cari fuseseră părăsite în cursul iernei, le făcea practicabile. Insectele începuseră a sbārnāi, pasērile a cāntă și a desmierda sufletulă nostru, lumea a se mișcă radiosă întrecēndu-se a gustā aerulū și lumina, libertatea și poesia.

Zoe și Elisa mergeau regulatū la biserică pentru deni în sēptēmāna patimilorū însoțite când de Doreanu, când de Nicu Lunceanu, când singure sēu în compania unora din cunoscutele lorū. Cordescu veniā întot-dēuna să le salute și să vorbească cu dēnșelc. Elisa cu tōte emoțiunile ei lāuntrice, pe cari se siliā a le mascā, să decisese însă a evitā pe cātū va fi posibilū a ațitā patima sa dulce și penibilă și pe care o considera ca o crimă, de care tremura. Oh! dar există în viēța nōstră unū șirū de evenimente, de cause, pe cari nu le poți înlăturā și cari inevitabilū contribuescū a legā de ele sōrtea nōstră !...

Pe când ea de obicei Zoe și Elisa ascultau sēra în Vinerea patimilorū slujba, ce se oficia: cāntarea tristă și dulce a preoțilorū, vederea acelu locașū sfāntū, mulțimea luminārilorū aprinse, starea ei sufletescă, amintirea salvatorului, a sfintei cause, pentru care elū s'a sacrificatū,— poesia, cugetarea, absorbirea cuprinse cu încetulū pe Elisa și răđimatā de o colōnă plānse cu unū plānsū de penitență în fața acestei opere mărețe și sublime a rēscumpērării. Cordescu o spionase mereu și pare că simția o venerațiune în sufletū pentru ardōrea și pētrunderea simțēmintelorū, de cari era stāpānitā acēstā femeii; îi plăcea să o admire și în același timpū atāta abatere din parte-i ilū contraria.

Pe când sta astfelū cugetătorū, Lucia, acea femeā, care, după cum am spusū numai în trecētū, atacase pe Elisa în fața lui Cordescu, faptū, care se repetase în diferite rēnduri, în acea sērā ea îi observa mereu. Geloșia și ura începurā a o predominā, așa profitāndū de unū momentū de învălmășalā se apropiā de Elisa și cu o dibāciā deosebitā îi aprinse mantela, ce acēsta avea pe dēnsa. Cordescu, care de multū pētrunsesse rēutatea acestei femeii, o observā fără însă a bănuī o așa intențiune și când foculū isbucni, elū se repeđi ca fulgerulū

prin mulțimea spāriatā și care deși vedea rēulū era însă fără putere și fără presentă de a-i veni în ajutoru. Elū tređi pe Elisa din absorbirea sa, înābuși pučinū foculū, și fiind-că spaima o cuprinsese subitū și ea se simți slābindu, elū o cuprinse în brațele sale și o smulse ducēndu-o din biserică aprōpe leșinatā. Când se vēđurā afarā elū cu Zoe și amiculū sēu Lunceanu îi deterā totū ajutorulū posibilū și în cāteva momente ea își reveni din surprisa, în care o aduse astā întēmplare. Cordescu, care după cum am spusū, înțelese și vēđuse relele intențiunī ale Luciei, nu voi însă a-le comunica și Elisei spre a nu-i inspirā unū disgustū mai multū, căci de urā, de rēsbunare nobleța inimei sale o făcea incapabilā. După unū momentū, în care ea abia își putū stāpāni nisce emoțiunī plăcute de fericire, ilū privi îndelungū și cu unū zīmbetū tristū și dulce îi dīse întindēndu-i mână:

„Mulțamescū, d-le Cordescu, ai fostū prea bunū cu mine...”

Elū depuse unū sērutū pe acea mână, ce era înghețatā și o reținū într'ale sale; după unū momentū se plecā spre dēnsa și cu o voce, pe care dulcēța și emoțiunea o făcū să fiā abia auđitā, își cerū permisiunea de a o sērutā.

Ea tresări de o ușorā spaimă și privindulū cu indignațiune dīse:

„Iți ceri plata binelui, ce mi-ai făcutū?”

„Eliso, draga mea!” îi șopti elū cu unū glasū pētrunsū de măcnierea, ce-i cauza amāriciunea vorbelorū ei. „Sum mai devotatū și mai marinosū, decātū mē cređi, dar voiu să gravezū printr'unū sērutū permisū de tine în inima ta amintirea mea, precum a ta este viā în sufletulū meu...”

„Ei bine, fie“, dīse ea și oferi lui Cordescu obrazulū sēu profumatū aprinsū de emoțiune și de fericire. Zoe, care se depārtase, reveni cu Lunceanū și o tređi din adurmirea, în care o adusesse dulcēța acestui sērutū de amorū, apoi cu toți reīntrārā în biserică radiosī.

Acēstā împrejurare făcū mare sgomotū în lumea femeninā. Bārbatulū Elisei de altfelū omū rutinatū, cu tōte interpretările, ce i-se deterā ēstei împrejurări, elū întâlindū pe Cordescu îi mulțumi și-lū invitā în casa sa.

Cordescu cu tōtā libertatea, ce avū de a merge în casa lui Doreanu, fū însă cātū putū mai cumpētātū și mai stāpānū pe acțiunile sale. După cātva timpū ori cātū de aspru se încercā a fi cu sine, era însă în interiorulū sēu unū ce mai puternicū, dela care căuta să alterneze voința și sōrtea sa... așa încetulū cu încetulū, când gāsia pe Elisa singurā, se folosia de ocașiunea de a-i reproșā indiferența sau tactica, cu care se arēta ea. Tācerea, ce elū păstrase până aci, îi dādu-se ore-care energiā Elisei și așa într'o đī ea îi spuse, că e departe de a compensā sentimentele, ce elū îi manifesta...

O iubia elu cu o adevărată pasiune? Era această demonstrare unu caprițiu alu momentului? Era intențiu-nea infamă și scârbosă, ce pervertesce sufletul nostru în urmă? Ce era din toate aceste? Ea nu putu ghici de sigură. De multe-ori trecea dela o alternativă la alta și cu toate aceste i-se părea, că întrevede o perspectivă mai demnă și mai profundă în toate peripețiile pornirilor sale. Nici lumea, nici Elisa nu putuse bănuî, că cauza rēului din biserică provenise dela Lucia, care era una din cunoscutele loră de aprōpe. Cordescu păstra secretul celu mai mare și privia, cu câtă nerușinare și curagiu călea Lucia pragulă casei aceleia, pe care tot-deuna căuta, să o vorbească de rău. De multe-ori dicea elu în convorbirile loră, că omul celu bunu este espusul la calumniile ome-niloră, întocmai ca fructele cōpte la ciocnirile pasē-riloră.

Luna lui Maiu veni. Cele două amice Zoe și Elisa merseră pentru câtvă timpū la țeră. Acelea în această natură simplă și singuratică, în mijlocul splendorēi și a poesiei, la umbra desă și misteriosă a păduriloră, pe marginea crânguriloră, pe țermulū apei, pe punte ascultândū sgomotulū furiosū alu valuriloră, ce se spărgeau de petrele moriloră; pe deluri, pe potecele cele mai ānguste și mai neumblate, trecēndū printre tufșurī și mă-răcinī, de carī li-se acățau rochiile..., pe cōste, pe unde vēntulū sufla mai tăricelū și le sburau pālăriile: — pretutindē și în totū loculū rătăciau voiōse. Poesia din natură și acea din sufletulū sēu inspiră pe Elisa la o mulțime de cugetări. Ea venise aci să-și uite de patima sa, să uite pe Cordescu, pe care din contră simțēmintele sale întărite de atāta poesiă ilū gravau mai adēncū în cugetarea sa.

Intr'una din zile pe la apusul sōrelui înapoindu-se dela una din aceste preumblări, pe carī le descrieai, își simți inima plină de dorū și căutândū se opri pe o bancă sub nisele salcāmi stufoși, carī formau o aleiā admirabilă, ce se întindea până la curtea caselorū proprietăței. Ea privi cu o bucuriā copilărescā cum trecea pe lângă dēnsa turma de oi, cirēda de vite; ascultā mugetulū lorū, sberătulū oilorū și unū momentū mintea-i fū răpită, admirândū vieța simplă a păstoriloră. Apoi când totulū trecū vechile ei impresiunī, suvenirile-i deliciōse începurā din nou a-i zîmbi, dar fără voiā rămase tristă și gânditōre. În urmă scōse unū micū carnetū, ce purta cu sine, rupse o filă și scrise aceste versuri:

Unde ești? ah! unde ești?
Te așeptū, de ce nu-mī vii?
Dacă la mine gāndesci
Regretū, că eu nu o potū sci.

Unde ești? ah! unde ești?
Dacă-ai sufletū simțitorū,
Dacă sincerū mă iubesci,
Vin'o, alinā alū meu dorū!

Vin'o, vin'o că te-așeptū
Sē citești în ochiulū meu,
C'alū meu sufletū de poetū
Ilū inspirā-amorulū tēu!

După ce ceti și receti închise fila în carnetulū sēu și ochi sēi muiatī de lacrimi se aștintirā dēsupra dēlului din față și după care sōrele mai aruncase o palidă și ultimă rață.

Când sēra vre-o câțiva ōspeți venirā la proprietate, ea līsă pe Zoe în mijlocul lorū, se smulse dintre dēnșii, căci sufletulū ei iubia singurătatea.

Așadară ea merse pe marginea apei, ce curgea pe lângă curtea caselorū, ședū rădimită pe balustrada acelelei punți rustice, contemplā natura și ca simbolū alū simțirei scrise mai multe cugetări.

Cătră sfirșitulū lunei lui Maiu Zoe, fără a fi prevenită, într'una din zile însă primi visita unorū numēroși cunoscuți dela orașū. Era încă de diminetă, clopotulū dela biserică satului anunța, că e timpulū de a merge să asculte stântulū oficiu din acea di. Sōrele lucia veselū și rațele lui sorbiserā de multū rōua de pe flori: cu toate aceste pe ici pe colo la umbră ea lucia ca nisele diamante pe florile fragede și variate. Înainte de plecare Elisa coborise în grădină și toemai finise a-și complectā unū buchetū, când deodată unū tropotū de cai și unū norū de prafū îi atrase atențiuinea. Câteva trāsuri cotindū drumulū celū mare traversau aleea de salcāmi, ce ducea în curte și ca fulgerulū nāvălirā înlăuntru în gōna cailorū. Vocī vesele, nebunaticē sau prietinōse începurā a rēsuna: risete, salutări și vorbe de bună venire se schimbārā între dēnșele și Zoe, ce coborī repede scara spre a le primi. Printre acești cunoscuți era Lunceanū, Cordescu și alți domni, ce le precedaserā călări.

Elisa cra în culmea bucuriei vēdēndū-i și pe când se dispunea să iēsă din grădină, Lunceanū și Cordescu ce din întēmplare rămāsese mai în urmă, pe când ceilalți dispāruserā în lăuntru casei,—Lunceanū celū dintēiu dări pe Elisa și alergā să o salute. Cordescu veni și elū, dar făcū cu intențiuinea de a fi celū din urmă. Se salutară... Pe fața lui nu se trāda nimicū deosebitū; Elisa părū surprinsă și fōrte atinsă, dar își compuse și ea ōrte bine figura după împrejurarea, în care se găsia și alergā veselă să-și îmbrățișeze pe cunoscuți.

Petrecurā totă ziua cântândū și rătăcindū nebunaticē și fără grijă pe văi și pe cōste și sēra, după ce-și împuternicirā fōrțele printr'o cină gustuōsă și abundantă, propuserā o preumblare la lumina lunei într'o cătună vecinā la proprietatea d-lui Brumeanū, ce se învecina

cu Zoe. Deși era distanța de câțiva kilometri, — totuși toți își dederă aprobațiunea și așa bărbați și femei într-o disordine plăcută plecară glumindu și cântându...

În totu cursul drumului Cordescu nu adresă nici un cuvânt Elisei; din contră toate atențiunile sale erau pentru Lucia. Inima Elisei se strânse îndestulă, dar tăc, suferi și nici nu făcu vre-o silință spre a-lu distra.

(Va urma).

O Dalilă modernă.

Novelă după C. O. Waldau, comunicată de Camilă B...

D-ta dómna mea încă l'ai pututu vedé, când ședeai pe balcon, purtându o mică rosă încântătoare în cununa de flori parfumată și multicoloră și priviai la masa undulătoare de ómeni, ce se mișca pe înguste strade ale capitalei române.

Era un bărbat înalt, svelt, cu o față palidă, cu păr negru creț și cu o mustăcióră subțirică, ce-i ornă buza de sus. Marii lui ochi erau apărați de nișee ochelari cu sticle vinete-deschise și în fața lui nu era o singură creță, numai când zimbă și acesta i se întemplă foarte rar, apăreau două încreșturi fine în unghiurile buzelor sale, cari dădeau fisonomiei lui o expresiune de profundă melancoliă. Elu purta în ori care timp de peste an pantalon suri, cari erau cam scurți și o jachetă de colóre negră, ce o purta pururea încheiată chiar și pe căldurile cele mai mari. Mânile îi erau în mânuși negre și în mâna dréptă avea un baston de colóre negră. Elu ședea foarte departe în „*Hamul d-racului*.” În fic-care di, véra și iérna, ilu puteai vedé punctu la 9 óre diminéta în strada Carolu și punctu la dece și jumătate în strada Têrgovesei, pentru că era profesor de limba francesă și avea mulți șolari, între cari eram și eu unulu.

Punctualitatea lui devenise proverbială și dacă óre-cuiva în strada Carolu i se oprise diminéta césul, n'avea decâtu se așepte până când venia aceia figură înaltă și uscățivă, cu ochelari vineti-deschisi, pentru ca cu totă siguranța să-și îndrepteze césul pe noué óre.

Cinci minute după noué óre se deschidea ușa locuinței noastre și d-lu Gaston își făcea complimentul, își depunea pălăria sa întocmai lângă figura chineză de porcelană, care era aședată pe un mic dulap în fața nucului; asemenea bastonul său în colțu lângă acelu dulap și se aședă la masă în fața mea. Punctu la 10 óre elu se scula, imi dicea *bon jour*, își lua pălăria în dréptă, bastonul în stânga și dispărea.

N'am vedutu pe d-lu Gaston nici-odată impacientu, ori-cátu de adese i-așu fi și datu motive; numai odată érna am vedutu o încreșire de neplăcere pe fruntea lui și motivu la acesta îi dăduse servitóra, care în locu să-i pună ghetele lângă scaun, le pusese pe scaun. Asemenea se aréta elu nelinișcit pe scaunul său, când cineva căuțându ceva pe dulap, mișca pălăria lui dela loc. Atunci așepta până ce acea persoană se îndepărta, se scula și-și aședă pălăria tocmai lângă pagoda chineză eternu zîmbitóra.

Domnul Gaston n'avea amici pentru-că elu evita ori-ce societate. Nimenea n'a auditu dela elu cu un cuvânt mai mult decâtu era tocmai de lipsă; nimenea nu l'a vedutu vre-odată în cafenea său restauratiune, nici-odată la un loc de petrecere, numai la șosea se ducea elu din când în când. Elu n'avea nici pasiuni, acesta o proba fața lui netedă ca marmora și nemișcată; elu părea a nu fi avut trecut și a nu avé viitoru, elu sémēna unei mașine, pe care diminéta cineva o pune în mișcare și care se opresce séra, după ce și-a făcutu lucrul.

Și totuși elu avea un trecut. Léganul lui fusese în Paris; părinți lui au tostă cu stare și ei deteră fiului lor, care forte de timpuriu arétase o plăcere și talentu deosebitu pentru musică, o educatiune îngrijită. Când era de două-dece de ani cânta escelent de bine pe violină: la concerte era acoperitu cu aplausă și flori, compositiunile lui erau primite cu viă plăcere și un viitoru strălucitu se putea întvedé pentru junce entusiasmatu de arta sa.

Într-una din zile d-lu Gaston primi un biletu, prin care era recercat să viziteze pe o damă. Elu apăr la óra fixată în otel, cameriera ilu conduse într-un budoir elegantu, care era luminat de o lampă de colóre rosă: elu inspira un parfum îmbetător. Pe un fotoliu de mătăsă ședea o tinéră fată într-o pozițiune cam neglésă; corpul ei delicat era îmbrăcatu într-o rochiă albă, brațulu ei alb și frumosu sprijinea capulu ei bogat de bucle blond-auri și doi ochi strălucitori, negri ca nóptea schinteiau fulgerător și scrutatori spre óspele ce întrase.

„Scuză, domnul meu“, dișe ea cu un zîmbetu ce ar fi pututu pune în estasă chiar pe un cartousianu, „că te-am incomodat cu rugarea mea să mă vizitezi! Te-am auditu desu cântându, dar numai în concerte, n'ai fi atātu de amabilu să cânti odată numai singuru pentru mine?“

Ea nici nu așepta răspunsulu, scia, că elu nu va puté refusa cererea, o putea vedé acesta pe fața lui agitată, din ochi lui încantați și înflăcărati.

„Acolo e o violină de Cremona“, continuă ea arétându cu mâna spre instrumentu și închidendu ochi pre jumătate, cu pieptulu, ce era acoperitu de abundantulu ei pėru, palpítându, să lăsă întinsă pe spatele fotoliului.

Elu sta înaintea ei, arculu lui trecu peste strune

Literatură populară.

Doine dela Lipova (Bănat.)

Auđite dela: **Juliu Luțai** plugariu și dela corista **Victoria Birișu**.
publicate de **Alesandru Munteanu** alui **Vasilu**.

lină și tremurătoră: ca și ună plânsă reținută vibrau tonurile prin aeru, ca ună suspină rugătoră, plină de doru și fără răsufletu, ca rugăciunea unui condamnatu, ca plângerea unui esilatū, ca și palpitarea nebună a unei inimi de bărbatu ce iubese nemărginitu. . . Ea se rădica încetū, ochii ei umeđi străluciau înăbușiți și buzele ei pline și voluptoșe tremurau.

Apoi elu schimbă cântarea. Tonurile sunau ca muziculu orcanului, apoi ca bucuria învăpăiată a unui demonu îmbătatū, fără frău, ca și strigătulu de bucuriă alu unui esilatū, care își vede patria, ca și entuziasmulu unui învingătoru, ca și răsunetulu triumfătoru alu unei inimi calde de bărbatu ce se scie iubitū. Elu căduse la picioarele ei, își puse capulu său aprinsu pe gemenchii ei și brațele lui încinseră mijloculu acestei copile tremurānde; elu simția fața sa atinsă de undele aurii ale părului ei parfumatū, vedea ochii veseli privindu-l cu tinerețā, simți buzele înfierbântate și ardēnde pe puzulele lui . . .

Ea era primadonā la opera din Parisū serbătorită și curtenită de o lume de băbăți; dar acești băbăți îi deveniseră urcicioși cu eternele lorū jurăminte de amorū și cu prezențele lorū; ea veduse pe Gaston și acestū june băbătu rușinosū, care nu cunoscea altā damā mai de aproape decātu musica, îi plăcū. Ei îi plăcea și de amorulu lui nebunū, glumia cu elu când elu era gelosu și și râdea de elu, când elu era înfuriatū și scrișnia din dinți, dacā ea privia totū așa cu dragū și la alții ca la elu. În fine însă ei îi deveni urciciosū și insuportabilu acestū amorū naivū de Otelo și i-o spuse curatū și limpede. Intr'o ți elu veni la ea și i se spuse, că d-șora nu-lu primesce. Compătimitōrea camerierā vedū palōrea feței lui și mânăle lui tremurătoare și-i dīse cu bună-voitā :

„Uită domnule pe domnișōra, căci altcum vei fi nefericitū.“

Elu se duse acasā și se aședā la mēsa lui, își plecā capulu pe ambele mână și stātū așa nemișcatū ca și când ar fi fostū mortū și când amurgulu dimineței aluneca linū pe dēsupra capitalei, elu se rădica palidū, dar linișcitū. Luā violina sa, o pachetā în lădița ei, își făcū geamantanulu și douē ore mai în urmă elu plecā spre Bucuresci. De atunci încōce elu mergea ți de ți de dimineța până sēra pe la școlarii sēi, cărorā le da instrucțiune din limba francesā. Pe violina lui însă n'a mai pusū mână și odatā când l'am întrebātū, dacā scie să cante pe acelu instrumentū, elu imi răspunse:

„O am uitatū!“ și în giurulū colțurilorū palidelorū u sale buze se arētarā acele douē încrețituri ale unei dureri amare și resemnate.

Maică măculița mea.
Nu mă da, unde n'oiu vrē.
C'acolo-i tienelā rea;
Ci mă dā, unde vrēu eu.
Măcar sē trāescū mai rēu,
Sē nu-mi plāngi năcazulū meu:
C' atuncia l'oiu plānge eu.
L'oiu plānge sēra pe lunā,
Cā n'am avutū minte bună.

✽

Dragostea și cu năcazū
Māncā ruja din obrazū,
Dragostea și cu tienelā
Pune ruja în obrazū erā.

✽

Cine-a scornitū horile,
D'aibā ochi ca florile
Și față ca ȃorile.
Cântările-sū stēmpērare
La omū cu năcazulū mare,
Cā și eu cândū mă supērā,
Cu cântārea mă stēmpērū:
De n' arū fi cântari pe lume
Așū muri eu până māne.

✽

Na-ți nanā mārāma ție
Până viu din cătāniā,
Cā-i bună de jēlniciā.
Ține-ți bade mārāma,
Cā mārāma-i de mātāsā
Prin mijlocū cu aurū trasā
Sē stricā ea stāndū în casā:
Toamai ca dragostea nōstrā!

✽

Dragu mi la bēuturā
Cu voinici de-a mea mēsurā;
Dragu mi la birtū a bē
Cu voinici de sama mea.
La birtuțū cu ușa 'nchisā
C'acolo-sū mândrele strinsē,
La birtuțū cu ușa verde
C' acolo mândruța-mi sēde.
Trage nanā cu gēna
Ca lăutași cu lăuta,
Trage nanā cu ochiulū
Ca lăutași cu hărculū.

✽

Isvorașū cu apă rece
P'āngā ușa badei trece,
De-ar da Dđeu se sece!
Sē rēmānā sēcū isvorulū
Cum am rēmasū eu cu dorulū;
Sē rēmānā petricele
Cum am rēmasū eu cu jele.

Din caracterele lui La Bruyère.

Comunicat în românesce de I. Barițiu.

(Urmare.)

Poporul numesce clocvență ușurința, ce o au unii de a vorbi singuri și timpu mai lungu, însoțiți de vivacitatea gesturilor, cu voce tare și în puterea plumânilor. Pedanții de altă parte nu o admitu, decâtu în discursul oratoric și nu o distingă de îngrămădirea figurelor, întrebuințarea de cuvinte mari și de rotunđimea periódelor.

*

Se pare, că logica e arta de a convinge despre unu ore-care adevăru, iar elocvența unu daru alu sufletului, prin care ne facem stăpâni asupra inimei și spiritului celorlalți; cea ce face că noi le inspirăm sau li persvadăm totu ce ne place noue.

*

Elocvența se pôte afla în tôte convorbirile și în tôte genurile de a scrie; ea se afla arareori unde o căutam și ea se afla câteodată acolo unde nu o căutam.

*

Ori care scriitoru pentru ca să scrie bine, trebuie să se pună în locul cetitorilor săi, să examineze propria sa lucrare, ca unu ce lui cu totul nou, pe care îl citește pentru prima óră și pe care lucrare autorul o ar fi supusă criticei sale; și a-si dice apoi, că cineva încă nu e înțelesu, dacă se înțelege elu pe sine, ci dacă lucrarea lui în faptă e înțeligibilă.

*

Gloria sau meritul unor anumiti ómeni e e de a serie bine; alu altora însă de a nu scrie nimic.

*

Suntă spirite, dacă imi potu permite să dicu inferioare și subalterne, cari nu pară a fi făcute decâtu să fiă adunătorele, registrele seu magazinele pentru tôte productele altor genii; ele suntă plagiatore, traducetore; ele nu cugetă de locu, ele spunu, ce au eugetat autorii; și fiind că alegerea de cugetări e o invențiune, a loru însă e urită, nepotrivity și se mărginesce mai bucuros în a raportă mai multu lucruri de nimic decâtu escelente: ele n'au nimic originalu și care să fiă alu loru; ele nu știu decâtu cea ce au înțelesu și nu înțeleg decâtu cea ce tótă lumea voiesce să ignoreze, o sciință vană, aridă, lipsită de

placere și utilitate, care nu întră în conversatiune, care e în afară de comerțul de idei asemenea unei monede care nu mai are cursu. În acelașu timpu cineva e uimitu de lectura loru și plictisitu de conversarea ori de scrierile loru: ele suntă spiritele, pe cari cei mari și cei vulgari le confundă cu savanții și pe cari cei înțelepți le rangează între spiritele pedante.

*

Critica adese-ori nu e o sciință; ea e o profesiune, pentru care se recere mai multă sănătate decâtu spiritu, mai multu lucru decâtu capacitate, mai multă aptitudine decâtu geniu; dacă ea se face de cătră unu omu, ce are mai pućin discerământu decâtu lectură și care se eserciteză asupra unor anumite capitole, atunci ea corumpe și pe cetitoru și pe scriitoru.

(Vorū urma)

Diverse.

Fondū de pensiu. Archidieceasa română gr. or. din Transilvania a votatū în ședința sinodului archidieceșanū dela 6 (18) Maiu a. e. statutulū uuui fondū, din care au să se pensioneze preoții din archidieceșă, funcționarii consistoriali, profesorii seminariali și cei dela școalele medii și comerciale precum și veduvele și orfanii acelora. În acestū fondū are se plătescă fiacare preotū sau profesorū odată pentru totdeună o taxă fundamentală de 20% dela suma pensiunei, la care aspiră, și pe lângă acesta funcționarii salarisati vorū avé să plătescă o taxă anuală de 3%, ér ceialalți o taxă de 2% dela suma maximală de pesiu, la care aspiră îndreptățitulū. Cine a plătitū continuu 40 de ani, seu ca profesorū 30 de ani, e scutitū de a plăti mai departe. La fondū contribue fie-care parochiă de cl. I. 10 fl., de cl. II. 6 fl., de cl. III. 4 fl. Suma maximală a pensiunei s'a stătoritū de-ocamdata astfelū: pentru funcționarii consistoriali și pentru profesorii cu salare fixe, în suma salarului ce-lū au în momentul când devinū pensionati; pentru protopresbiteri 600 fl.; pentru parochii de cl. I. 400 fl., de cl. II. 300 fl.; de cl. III. 200 fl. Dreptulū de pensiu se dă după 10 ani de serviciu.

Este sciutū, că preoții suntă adevărații și cei mai desinteresati conducetori ai națiunei nōstre pre calea colțurosă, ce conduce atātū la binele materialū, câtū și la mântuirea nōstră de obște;

este sciutū și acea, că preoții noștri pentru munca lorū duplă, ce o aducū pre altariulū neamului și alū bisericeii nōstre, în schimbū au cea mai mică recompensă. Era deci timpulū, ca sē se iēe odată mēsuri pentru îmbunătățirea stărei lorū. Arhiepescia română gr. or. prin înființarea acestui fondū și-a căștigatū unū meritū de frunte și binecuvēntatū și nu potēmū, decâtū sē salutāmū din inimă acestū faptū. Bine ar fi, dacă și pentru fondurile greco-catolice de acēsta natură s'arū face pași, ca sē se adaugă și sē se sistemiseze.

* * *

Maiestatea Sa împēratulū și regele nostru cu ocasiunea depărtării din Bistrița a lăsatū a se dă din casa lui privată la mână Il. Sale d-lui comite supremū conte Paulū Bethlen 2200 fl. pentru deosebite scopuri filantropice. Acēsta sumă s'a împărțitū în modulū următorū: 600 fl. pentru fondulū sēracilorū, 400 fl. pentru fondulū spitalului comitatului, 300 fl. reuniunii femeilorū evangelice din Bistrița pentru scopulū grădini-lorū de copii; 200 fl. pentru grădina ungurēscă de copii din Bistrița, 300 fl. fondului seaunului orfanalū; câte 100 fl. reuniunii femeilorū romano-catolice și israilite, câte 50 fl. reuniunii lucrătorilorū germāni și magiari și 100 fl. pompierilorū voluntari din Bistrița.

* * *

Regina României — după scirile mai prōs-pete — a părăsitū patulū.

* * *

Cursū de postă și telegrafū. După cum aflāmū din „Gaz. Trans.“, din prima Octomvre n. c. sē va deschide în Brașovū, Clușiu și Tērgu-Mureșului unū cursū de postă și telegrafū, care va durā până la finea lui Ianuarium 1892. La acestū cursū vorū fi primiți astfelū de indiviți (bărbați, ori femei), cari au celū puținū 18 ani de etate, suntū cetățeni ungari, au viēță nepătată, au absolvatū celū mai puținū patru clase gimnasiale, ori civile, posedū depliaū limba magiară și au scrisore curată și legibilă. Instrucțiunea sē dă gratisū, susținerea însă rămāne în grija elevilorū. După terminarea cursului cu succesū, elevii vorū căpēta testimonii, pe basa cărorā vorū putē fi aplicați ca funcționari de postă și telegrafū, eventualū, deschidēndu-se locū, ei potū deveni și directori postali. Doritorii de a sē aplica la acestū cursū au sē-și înăinteze petițiile, scrise cu mână propriā, până celū multū în 25 Septembrie n. c. la respectivele direcțiuni de postă și telegrafū, provēdute cu carte de botezū, testimoniu scolasticū, medicalū și de moralitate. — Avisū pentru tinerii noștri!

Contra scrierilorū nemorale. „Unirea“ serie: „La Bern de curēndū s'a întrunitū unū congresū, care discută asupra mijlocelorū, ce ar trebui luate contra scrierilorū nemorale. Nu scimū, ce efecte vorū avē hotăririile acestui congresū. Ni pare însă, că Chinezii au aflatū unū mijlocū cu multū mai eficace spre a împedecā lățirea scrierilorū nemorale. Anume regimulū chinezū a esmisū unū decretū, prin care dispune, ca acei oficiali, cari permitū în cerculū lorū de jurisdicțiune publicarea de cărți nemorale, sē fiā destituiți îndată din oficiu. Privati, cari ar cuteza sē publice atari cărți, au sē capete câte 100 de bețe și sē fiā esilați din locuința lorū. Totū câte 100 de bețe au sē primēscā și vēndētorii de scrieri obscene. Mandarini erudiți judecā, cari scrieri au sē se considere ca nemorale. Suntū căm drastice mēsurile regimului chinezū, dar ducū sigurū la scopū.“

* * *

Bibliografiā. A apărutū în a dōna edițiune *Gramatica limbei române* pentru școlele poporale în trei cursuri de Maxim Popū, profesorū în Năseudū. Acēsta carte e aprobată de Inaltulū Ministeriu reg. ung prin ordinațiunea dd. 6 Aprile 1886 Nru. 13193. Se pote procurā dela libraria N.J. Ciurcu în Brașovū și costēzā 30 cr. La Bucuresci a apărutū de curundū în tipografia lui Toma Basilescū *Noțiuni de Estetică* pentru clăsea a V-a a institutelorū pedagogice și Externatelorū secundare de fete (conformū programei în vigōre) scrise de distinsulū și cunoscutulū nostru scriitorū ardeleanū d-lū Petru Dulfū, doctorū în filosofią, prof. de filosofią și pedagogią la Asilulū „Elena Dōmna“ și de pedagogią la Școlā Normală a „Societății pentru învățatura poporului românū.“ Acēsta din urmă costā 1 leu și 80 bani și se aflā de vēndare la librariile: Socēcū, Sfateā și Alealay în Bucuresci. Recomandāmū aceste aparițiuni literare publicului cetitorū și în specialū bărbațilorū de școlā.

Învitare la prenumērațiune.

Cu 1 Octomvre st. v. deschidemū abonamentū nou la „**Minerva**“, diarū literarū beletristicū și de distracțiune. Prețulū de abonamentū dela 1 Octomvre până la anulū nou e de 1 fl. Teologi, studenți, învățători, suboficēri, sodali etc. primēscū diarulū nostru în decursulū acestui timpū cu 60 cr. v. a. Onorați abonenți, cari au rēmasū în restanți binevoiescā a ni trāmite prețulū abonamentului, ca sē nu fimū siliți a li sistā espedarea fōiei. Abonenenți noi suntū rugați a ne avisā de timpuriu, ca sē li putemū trimite fōia regulatū.

 Creditū nu se acordēzā nimēnui.